

Introducere

Trăim într-o lume a vitezei. Putem vedea orice, oriunde și oricând vrem. Orice fel de mâncare ne dorim, ne poate fi livrat la ușă în scurt timp. Și putem da „like-uri“, putem flirta și putem trimite mesaje de pe canapeaua plină de firimituri din apartamentul nostru de burlac. Egoismul și nerăbdarea aceasta se regăsesc în proporții substanțiale și în fenomenul tumultuos al sexului premarital, care ne împinge pe mai mult de jumătate dintre noi să ne pângărim trupul încă înainte de absolvirea liceului. Din cauza imaginilor deșănțate de pe internet, totul pare o aventură palpitantă și dă senzația unei libertăți neîngrădite și lipsite de orice filtru. Dar nu cumva, mulțumindu-ne cu ceva rapid, facil și ieftin, ratăm o aventură mai măreață și o libertate mai împlinitoare? Nu cumva ne privăm de o masă copioasă, la un restaurant de lux, pentru un bol amărât de cereale cu gust de fructe?

Când ne uităm la relațiile de curtare, chiar și la cele din biserică, trebuie să admitem faptul că mulți dintre noi am dat-o în bară. Ne grăbim să mergem la întâlniri de îndată ce ajungem la liceu, dar apoi amânăm să ne căsătorim și să ne așezăm la casa noastră până ne facem o carieră și dobândim o oarecare independență financiară. Ne schimbăm partenerii ca pe pantofi, dând cu piciorul unei relații de îndată ce nu ne mai este comodă sau convenabilă și trecând numaidecât la altă persoană, care ni se pare mai atractivă. În general ne place ideea de a ne păstra curați din punct de vedere sexual, dar din păcate uităm asta în momentele cele mai importante. Între timp, lumea aceasta inventează întruna dispozitive noi, tot mai ușor de folosit, menite să ne arunce, prea devreme, în brațele unor necunoscuți. Ne place să fim iubiți, dar nu suntem siguri că știm cu adevărat ce înseamnă dragostea.

Tot jocul acesta al întâlnirilor și al curtării ne dă o senzație palpitantă, ambiguă—ne dezvăluie suficient încât să ne stârnească interesul

și curiozitatea, dar nu îndeajuns încât să ne ofere un răspuns la întrebările cele mai importante. Este ca un joc de-a șoarecele și pisica, dar fără șoarece (și cred că suntem cu toții de acord că nu există nimic mai sinistru decât o cameră plină de pisici). Ne amăgim unii pe ceilalți cu jumătăți de adevăr în privința propriei persoane, alegând să scoatem la iveală doar părțile noastre cele mai bune, care să-i vrăjească sau să-i intrige pe ceilalți. Întâlnirile amoroase, în ziua de azi, tind să graviteze în jurul propriei persoane—ne preocupă doar interesele noastre, prietenii noștri, preferințele noastre. Mulți dintre noi susținem că dorim să ne căsătorim, când conversăm și flirtăm cu alte persoane, dar în realitate ne preocupă doar propria satisfacție—propria imagine, propriile dorințe egoiste și propriul ego. Ne purtăm în așa fel încât să obținem atenția și validarea după care tânjim cu disperare, ferindu-ne însă să riscăm sau să renunțăm la prea multe lucruri pe parcursul acestui proces.

Isus ne cheamă să iubim și să curțăm altfel, într-o manieră care se opune și se ridică deasupra oricărui trend „la modă” în ziua de azi printre cei necăsătoriți. Atunci când valoarea și identitatea personală se măsoară în funcție de „like-urile” celor din jur, El ne reamintește că valorăm mult mai mult decât știm noi și suntem iubiți cu o dragoste mai presus de orice dragoste omenească. Contrar ambiguității și confuziei care domnește în societatea actuală, El ne dă un scop și o semnificație—ne oferă libertatea de a ne îngriji de binele celuiilalt și luxul de a-l cunoaște și de a fi cunoscuți de partenerii noștri. Într-o lume preocupată excesiv și exclusiv de propria persoană, El ne eliberează de egoism, învățându-ne să punem pe primul loc interesele, nevoile și sentimentele celorlalți și, în același timp, să refuzăm propria satisfacție pe seama altora. Când toți ceilalți se simt îndreptățiți să obțină pe loc ceea ce-și doresc, El ne dă puterea și disponibilitatea de a aștepta. Dacă relația de curtare între doi creștini—menită să ducă la căsătorie—vă sună a sclavie, înseamnă că n-ați înțeles despre ce este vorba. Tot astfel, dacă promiscuitatea sexuală, lipsită de orice angajamente, vă sună a libertate, înseamnă că n-ați priceput cum stau lucrurile. Da, Isus pretinde mai mult de la noi, dar o face tocmai ca să ne ofere ceva mult mai bun.

Necăsătorit încă

Unii dintre voi se vor identifica imediat cu titlul acestei cărți, în timp ce alții se vor simți ofențați de eticheta respectivă. Dacă faceți parte din cea de-a doua categorie, probabil că parcurgeți această introducere din dorința de a vă confirma vouă înșivă nemulțumirea pe care v-o produce o perspectivă atât de superficială asupra celibatului. De ce ne-ar defini faptul că suntem necăsătoriți, mai ales că mulți dintre noi suntem copii ai Dumnezeului cel viu, prin credința în Isus, am fost răscumpărați cu un preț uriaș, suntem umpluți de puterea divină și ni s-a promis viața și fericirea veșnică?

Deși uneori eu însumi reacționez în felul acesta la sfaturile și încurajările maritale, în perioada burlăciei mele—„Nu mai încercați să mă definiți pe baza stării mele civile!”—după o vreme a început să-mi placă expresia „necăsătorit încă” din cel puțin patru motive. În primul rând, sunt mulți creștini care își doresc din toată inima să se căsătorească, oameni care tânjesc să-și găsească un soț sau o soție. E o dorință pe care ei cred că Dumnezeu le-a pus-o pe inimă, dar cu toate astea, ea rămâne neîmplinită în ziua de azi. Mulți dintre ei au încercat să se căsătorească urmând tiparul corect—nu s-au aruncat cu capul înainte, au stabilit limite și standarde ferme, au apelat la prieteni de nădejde și la psihologi. Dar nimic nu i-a ajutat. Întâlnirile n-au mers prea bine sau nici măcar n-au avut parte de întâlniri cu persoane de sex opus. Alții, în schimb, s-au aruncat dintr-o relație într-alta mânați de dorința de intimitate, și asta i-a dus la imoralitate sexuală și regrete amare. Li s-a spus că dorințele lor sunt normale, dar habar nu au cum să procedeze în continuare sau ce să creadă despre toate lunile sau anii aceștia de singurătate și eșec sentimental. Poate voi nu sunteți în această situație, dar eu am fost—probabil la fel ca unii dintre prietenii voștri creștini. Scopul meu este să modelez așteptarea și dorul din inima noastră așa încât să reflecte tot ceea ce Isus ne-a promis și ne-a dat *deja*; vreau să onorez misiunea pe care ne-a încredințat-o în fiecare anotimp al vieții noastre, indiferent de starea civilă.

În al doilea rând, este dovedit statistic faptul că cei mai mulți dintre voi se vor căsători. Doar câțiva sunteți hărăziți unei vieți de celibat

și va fi minunat să vă ațintiți privirea asupra Mântuitorului vostru, Hristos, și să-i slujiți pe semenii voștri ca celibatari—bărbați sau femei. Pentru oamenii din jur va fi ceva uluitor să vadă pe cineva renunțând la plăcerile vieții conjugale și ale intimității sexuale ca să se dedice slujirii lui Dumnezeu și aducerii altora la Hristos. Însă majoritatea dintre voi vă veți căsători, chiar dacă în prezent lucrul acesta nu vă preocupă în mod deosebit sau nu se află pe lista voastră de priorități. Dacă va fi să se păstreze trendul din ultimele două secole, credinciosul obișnuit se va căsători la un moment dat în viața sa. Prin urmare, pare un lucru normal să mă adresez majorității credincioșilor între douăzeci și treizeci de ani ca și când se vor căsători într-o bună zi. N-ar trebui să ne obsedeze ideea aceasta, nici să permitem ca progresul și satisfacția noastră să fie definite de starea civilă sau să căutăm cu orice preț să ne căsătorim. Pe de altă parte, trebuie să fim gata să răspundem oricând chemării lui Dumnezeu de a ne iubi și sluji soțul sau soția, dacă va fi să se întâmple lucrul acesta.

Unii dintre voi nu sunteți prea convinși. Sunteți în continuare sceptici și ofenșați. În mod ironic, acesta este alt motiv pentru care a ajuns să-mi placă expresia „necăsătorit încă.” În vremurile actuale, tinerii sunt tot mai dezamăgiți și mai pesimiști în privința căsătoriei. Sunt sigur că aici sunt implicați mai mulți factori, dintre care divorțul este, probabil, cel mai important. Mulți dintre noi am avut de-a face cu acest fenomen încă din copilărie sau i-am văzut pe prietenii noștri suferind din acest motiv. De ce aș crede, atunci, că mariajul *meu* va rezista? De ce să mă supun unor asemenea suferințe și regrete? Mi-aș dori ca măcar câțiva dintre voi să creadă din nou în ideea de căsnicie. Unul dintre lucrurile cele mai radicale și mai contra curentului pe care îl putem face astăzi ca să ne proclamăm credința în Isus este să ne căsătorim cu cineva și să rămânem credincioși acelei persoane până la moarte.

În fine, în „partea aceasta” a paradisului nu suntem toți căsătoriți încă. Fiecare cununie este doar o prefigurare palidă a nunții care urmează, când vom deveni pentru totdeauna mireasa Regelui și Mântuitorului nostru. În ziua aceea, vom cânta, „Să ne bucurăm, să ne veselim și să-I dăm slavă! Căci a venit nunta Mielului; soția Lui s-a pregătit” (Apocalipsa 19:7). Dumnezeu face din căsătoria noastră o avanpremieră a nunții

care va avea loc în ceruri. Felul în care ne iubim soțul sau soția, așa imperfect cum îi iubim, spune *mult* despre dragostea pe care ne-o poartă Dumnezeu, dar nici nu se poate compara cu ceea ce ne așteaptă—pacea și bucuria veșnică, și viața câștigată pentru noi la cruce, de către Mirele nostru. Într-o bună zi vom sta față în față cu El. Va fi cea mai măreață reuniune de familie din toate timpurile—nunta care va încununa toate nunțile omenеști—când Dumnezeu ne va primi cu brațele deschise pe noi, cei nedesăvârșiți, dar făcuți desăvârșiți prin sângele lui Isus. Atunci vom fi cu toții căsătoriți, iar acea căsătorie ne va împlini toate dorințele și nevoile pe care le vom fi resimțit aici, pe pământ.

Cartea de față nu urmărește să transmită un mesaj negativ, de resemnare. Dacă suntem în Hristos, nu trebuie să ne mai lăsăm definiți de ceea ce ne lipsește. Avem prea multe în El ca să ne lăsăm descurajați de gândul că nu avem nimic altceva—chiar dacă este vorba de lucruri importante în viață, precum o slujbă sau un soț/soție sau copii. Lucrurile acestea, care ne umplu viața și ne fac fericiți aici pe pământ, sunt simple fire de nisip în comparație cu plaja nemărginită a cunoașterii lui Hristos. La urma urmelor, Pavel nu era căsătorit când a spus, „Privesc toate aceste lucruri ca o pierdere, față de prețul nespus de mare al cunoașterii lui Hristos Isus, Domnul meu. Pentru El am pierdut toate și le socotesc ca un gunoi, ca să câștig pe Hristos și să fiu găsit în El“ (Filipeni 3:8-9).

Povestea mea de „necăsătorit încă“

În ce mă privește, mi-am dorit să mă căsătoresc încă dinainte să am permis de conducere. Va fi fost din cauză că m-am uitat la prea multe filme Disney. Sau poate că am început să „ard“ prea devreme (1 Corinteni 7:9). Cred că dorința aceasta a încolțit în mine, cel puțin în momentele bune, pentru că i-am văzut pe părinții mei cum se iubeau. Părinții mei nu sunt perfecți, și nici căsnicia lor nu a fost perfectă, dar mi-i amintesc foarte fericiți împreună—se sărutau când tata venea acasă de la muncă, citeau împreună în sufragerie în fiecare seară, ne iubeau pe noi, fiii lor, fiecare dintre ei râdea la glumele celuilalt, dimineața citeau din Biblie și se rugau împreună, fie și doar pentru câteva minute. Am văzut prietenia și iubirea dintre ei, și am visat să am și eu parte de așa ceva într-o bună zi.